

РЕШЕНИЕ

№ 4826

гр. София, 14.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 44 състав,
в публично заседание на 21.06.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Владимирова

при участието на секретаря Албена Илиева, като разгледа дело номер **10105** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/.

Образувано е по жалба на Л. К. Л. срещу Заповед № 2695/21-4332-005625/02.10.2021 г. за прилагане на ПАМ по чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП (временно отнемане на свидетелството за управление на МПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца), издадена от С. Б. Б. – младши автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР.

В жалбата се релевира, че заповедта е незаконосъобразна и е издадена в противоречие на чл. 27 от ЗАНН. Жалбоподателят твърди, че не употребява алкохол, а в деня на проверката е бил на зъболекар. Полицейските органи не проявили разбиране. Съставен му е и Акт за установяване на административно нарушение, но на 03.10.2021 г., а не както е посочено в ЗППАМ – 02.10.2021 г. В тази връзка изтъква, че е допуснато съществено процесуално нарушение при издаване на оспорената заповед и моли за нейната отмяна.

Ответникът - С. Б. Б. – младши автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, не се явява и не се представлява.

Софийска градска прокуратура не изпраща представител, не изразява становище по жалбата.

Административен съд София-град, III отделение, 44 състав, след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за

установено от фактическа страна следното:

С оспорената в настоящото съдебно производство Заповед № 2695/21-4332-005625/02.10.2021 г. на Л. К. Л. е наложена принудителна административна мярка, на основание чл. 22 от ЗАНН и чл. 171, т.1, б. „б“ от ЗДвП - „Временно отнемане на свидетелството за управление на МПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца“ за това, че е управлявал МПС БМВ Х5, с регистрационен номер СВ8606КН в [населено място] с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, както и отказва да бъде проверен с техническо средство или да даде кръв за медицинско изследване. Процесната заповед от фактическата страна се основава на констатациите, съдържащи се в съставения срещу Л. Л. Акт за установяване по административно нарушение /АУАН/ серия ГА № 472361 от 02.10.2021 г.

Във връзка с последното по делото се установява, че на жалбоподателя е съставен АУАН серия ГА № 472361, но с дата: 03.10.2021 г. Административнонаказателното обвинение от фактическа страна се основава на това, че на 02.10.2021 г. около 23.25 ч., в [населено място], по [улица], с посока на движение от [улица] към [улица], Л. К. Л. управлява личния си лек автомобил "БМВ" Х5 с рег. [рег.номер на МПС], като водачът управлява МПС под въздействието на алкохол - извършена проба с техническо средство "Алкотест Дрегер 7510" с № ARNA-0144, което е отчело 1.06 промила алкохол в издишания въздух. На следващо място е посочено, че водачът отказва да бъде изпробван с тест за установяване употребата на наркотични вещества или техните аналози с техническо средство DrugTest 5000 с № ARKD - 0049. Издаден му е талон за медицинско изследване № 087062-01 за ВМА и е уведомен за ПАМ. Прието от актосъставителя е, че с действията си Л. виновен е нарушил чл. 5, ал. 3, т. 1, предл. първо от ЗДвП и разпоредбата на чл. 174, ал. 3, пр. 2 от ЗДвП.

Като доказателства по делото са приети документите, съдържащи се в административната преписка по издаване на обжалваната Заповед за прилагане на ПАМ № 2695/21-4332-005625/02.10.2021 г., в т. ч. АУАН серия ГА № 472361 от 03.10.2021 г. (л. 7), който нарушителят е подписал, но е посочил, че има възражения; разпечатка от техническо средство "Алкотест Дрегер 7510" № ARNA-0144, за резултата от извършената 02.10.2021 г. проверка на водача Л. Л. за употреба на алкохол (л. 10); талон за медицинско изследване № 087062-01 за ВМА (л. 9); справка за нарушител/водач за лицето Л. Л. (л. 11) и др.

На 29.10.2021 г. от жалбоподателя допълнително е представена Медицинска бележка (без номер и дата) (л. 21) издадена от д-р Д. Г. Д. – М. в уверение, че жалбоподателят е бил приет за преглед по спешност и му била извършена клинична орална хигиена.

В изпълнение на дадените по делото указания, на 04.04.2022 г. от страна на ответника са представени писмени документи както следва: кадрова справка № 513з-27468/29.03.2022 г.; заверено копие на заповед № 513з-2507/21.04.2015 г.; заверено копие на протокол за запознаване с длъжностна характеристика и заверено копие на типова длъжностна характеристика (л. 67 и сл.).

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи: Жалбата е процесуално допустима, като подадена в срок от активно легитимирано лице с правен интерес - адресът на приложената с обжалваната заповед принудителна административна мярка и срещу административен акт, подлежащ на съдебно обжалване и контрол за законосъобразност. Разгледана по същество жалбата се явява

основателна.

Предмет на настоящото съдебно производство е индивидуален административен акт Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 2695/21-4332-005625/02.10.2021 г., издадена от С. Б. на длъжност младши автоконтрольор към СДВР, Отдел „Пътна полиция“, с която по реда на чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП е наложена ПАМ спрямо Л. Л..

Предвидените в чл. 171, т. 1 от ЗДвП правни последици не представляват административни наказания, а принудителна административна мярка /ПАМ/. По смисъла на чл. 171, ал. 1 от ЗДвП принудителните административни мерки се налагат за осигуряване безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения по този закон, поради което те са от вида на преустановяващите ПАМ. По своето правно естество заповедта за налагане на ПАМ е отежняващ индивидуален административен акт и се регулира от нормите на АПК.

Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или оправомощени от тях длъжностни лица.

Оспорената в настоящото производство заповед за налагане на ПАМ е издадена от компетентен орган в рамките на правомощията му, тъй като последният е упълномощен със Заповед № 513з-2507/21.04.2015 г. /л. 70/ на директора на СДВР. Със Заповед 513з-1618/26.02.2018 г. /л. 14/ на директора на СДВР (във връзка със Заповед № 8121з-1524/09.12.2016 г. на Зам. министъра на вътрешните работи във вр. с Заповед № 8121з-1496/06.12.2016 г. на Министъра на вътрешните работи) са определени длъжностните лица от СДВР, които да издават заповеди за прилагане на принудителни административни мерки - полицейските органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 от ЗМВР в отдел „Пътна полиция“ към СДВР.

Съгласно чл. 170, ал. 1 от АПК доказателствената тежест лежи върху административния орган. Той трябва да установи съществуването на фактическите основания, посочени в административния акт и дали са изпълнени законовите изисквания при издаването му.

Оспорената заповед е постановена в писмена форма. Разпоредбата на чл. 59, ал. 2 от АПК регламентира задължителното съдържание на административния акт, когато той се издава в писмена форма. Съгласно чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК, този акт, в частност заповедта за прилагане на принудителна административна мярка, следва да съдържа фактите и правните основания за издаването ѝ. Същото предвижда и разпоредбата на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, съгласно която писмената заповед за принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1 се прилагат с мотивирана заповед. Тълкуван във връзка с текста на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК, текстът на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП води на извод, че част от задължителното съдържание на всяка заповед за прилагане на ПАМ е посочването освен на правното и на фактическо основание за издаването ѝ.

В случая обжалваната Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1 „б. "б" от ЗДвП № 2695/21-4332-005625/02.10.2021 г. в хипотезите на управление от водача Л. Л. на собствения му лек автомобил с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, както и че същият отказва да бъде проверен с техническо средство или да даде кръв за медицинско изследване, се основава на издаден АУАН серия ГА № 472361 от

02.10.2021 г., който предвид събраните по делото писмени доказателства категорично се установи, че е съставен (не както е посочено в ЗППАМ) на 03.10.2021 г. Следователно, за съда съществува пречка да се позовава на разпоредбата по чл. 189, ал. 2 от ЗДвП и да ползва фактическите констатации в АУАН. В тази връзка независимо от разпоредбата на чл. 189, ал. 2 от ЗДвП, която постановява, че редовно съставените по този закон актове имат доказателствена сила до доказване на противното, то в случая АУАН от 03.10.2021 г. се намира в противоречие на общия принцип на чл. 14, ал. 2 от НПК, който гласи, че доказателствените средства не могат да имат предварително определена сила. В хода на съдебното производство от страна на административния орган не бяха представени доказателства установяващи, че процесната ЗППАМ е издадена действително въз основа на съставен преди това АУАН. Нещо повече, че заповедта е била издадена и съобщена на Л. преди АУАН се потвърждава и от посочването в последния - „лицето е уведомено за ПАМ“.

С оглед изложеното, съдът намира, че обжалваната заповед не отговаря на изискването за форма на административен акт, тъй като не съдържа посочване на фактическото основание за прилагане на ПАМ, а представеният по делото АУАН серия ГА № 472361 от 03.10.2021 г., доколкото е част от административната преписка по издаване на заповедта, съдържащ фактически основания по смисъла на чл. 59, ал. 2, т. 4, предл. първо от АПК за постановяване на акта, е съставен след издаване на процесната заповед. По тези съображения не може да бъде прието, че адресатът на акта е разбрал за какво му е наложена ПАМ. Ето защо съдът приема, че не следва да се приложи разрешението, дадено с ТР № 16 от 31.03.1975 г. на ОСГК, че няма пречка мотивите да се съдържат в отделен документ, предхождащ постановяването на акта, поради което не е изпълнено изискването на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП и чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК за постановяване на мотивиран административен акт.

Оспорената заповед е издадена и при допуснато съществено нарушение на административнопроизводствените правила от гл. точка на изискването по чл. 35 от АПК - преди издаването на заповедта не са изяснени всички факти и обстоятелства от значение за случая, нито са обсъдени събраните по преписката твърдения.

С оглед на гореизложеното и при прилагане на правилата за разпределение на доказателствената тежест, съдът приема, че ответникът по жалбата, не установи и не доказва при условията на пълно доказване на наличието на законово регламентирана материалноправна предпоставка за прилагане на ПАМ по чл. 171, т. 1, б. "б" от ЗДвП.

По тези съображения съдът намира, че жалбата е основателна, а обжалваният административен акт, следва да бъде отменен, като незаконосъобразен.

Изходът от оспорването обуславя възлагане на разноските по делото върху ответника, но поради липсата на своевременно и надлежно искане в тази насока до приключване на устните състезания по делото, то съдът не дължи произнасяне.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. първо от АПК, Административен съд София - град, Трето отделение, 44 - ти състав,

РЕ ШИ:

ОТМЕНЯ Заповед № 2695/21-4332-005625/02.10.2021 г., издадена от С. Б. Б. – младши автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР.

Решението не подлежи на обжалване съгласно чл. 172, ал. 5 ЗДвП.

СЪДИЯ: